

MƯA MÁU HAY MỬA MÁU

Phong Châu

Phải công nhận ông Chu Lai (tên thật là Chu Văn Lai) là một người cộng sản chân chính, hay nói theo kiểu “trẻ trâu” là “*trên cả chân chính*”. Theo tôi, người cộng sản chân chính là người có những đặc tính như sau: ác, gian, trí trá, ngu, tham, bịp, hồ đồ, xảo quyệt, mặc cảm, lật lọng, tráo trở, thủ đoạn, , điêu ngoa, lộng ngôn...vân vân...và vân vân.

Về ông Chu Lai, trên trang Wikipedia.org ghi: ...*Trong chiến tranh Việt Nam ông công tác trong đoàn kịch nói tổng cục chính trị rồi trở thành chiến sĩ đặc công hoạt động trong vùng Sài Gòn. Sau năm 1973 ông về làm trợ lý tuyên huấn quân khu 7. Đến cuối 1974 ông tham dự trại sáng tác văn học tại tổng cục chính trị và sau đó học tại trường viết văn Nguyễn Du khóa 1. Sau khi tốt nghiệp, ông biên tập và sáng tác cho tạp chí văn nghệ quân đội...*

Ông Chu Lai hoạt động trong “*đoàn kịch nói*” tức là đoàn văn công (theo kiểu gọi của cộng sản) thuộc tổng cục **chính trị**. Sau đó ông được đưa vào miền Nam để làm *đặc công hoạt động trong vùng Sài Gòn*. Nhiệm vụ của đặc công là gì? Ai cũng biết: đặc công là những người cộng sản chuyên đi đặt bom, gài mìn giật cầu phá cống, ném lựu đạn vào trường học, nhà thương, rạp hát, chợ búa và những chỗ đông người khác... “*Sau năm 1973 ông về làm trợ lý tuyên huấn quân khu 7*”. Hai chữ “tuyên huấn” nói rõ vai trò của ông Chu Lai về tay nghề tuyên truyền của ông ta thuộc loại có đẳng cấp mới được cho làm “*trợ lý*” (phụ tá). Tiếp đến là ông ta được đưa vào trại tập trung sáng tác văn học. Bốn chữ “sáng tác văn học nghe không ổn!”. Người ta sáng tác thơ văn, còn cộng sản thì sáng tác văn học! Đây là tính “*hồ đồ*” của cộng sản. Tiếp nữa là ông ta được đưa vào *học tại trường viết văn*. Điều này có nghĩa ông ta được huấn luyện để viết văn theo đúng công thức của đảng nêu ra cho toàn thể những ai theo nghề viết văn, làm thơ, viết kịch, viết nhạc...nghĩa là... trong bài phải thể hiện mình là một người cộng sản chuyên chính (theo định nghĩa của tôi ở trên), còn không thì cứ ca ngợi bác và đảng lên đến chín tầng mây xanh, ca ngợi những người cộng sản dù có ngu dốt đến cỡ nào cũng trở thành người thông minh, sáng tạo

dưới sự soi đường dẫn lối của bác và đảng... Đây là “*sáng tác văn học*” kiểu cộng sản!

Tác giả “mưa đỏ” tức “mưa máu còn được giới thiệu để quảng cáo trên hệ thống báo chí và loa phường cho cuốn phim như sau: “*Nhà văn đại tá Chu Lai từng nhập ngũ vào năm 1966. Tuy không trực tiếp tham gia trận chiếm lại thành cổ Quảng Trị, nhưng từng có thời gian dài chiến đấu ở chiến trường miền Trung.*”

Đọc hai đoạn nói về nhân thân của ông Chu Lai thì thấy hai mẫu lý lịch trích đoạn không trùng khớp nhau. Đoạn trên nói ông ta vào Sài Gòn để đặt bom gài mìn (đặc công) rồi được đưa vào các lò tập trung để tập viết văn. Ấy thế mà đoạn dưới lại viết ông ta “*có thời gian dài chiến đấu ở chiến trường miền Trung*”. Thế là thế nào? Đây rõ là một trong những tính cách ‘chân chính’ của những người cộng sản: “trí trá”.

Còn trên trang chính thức của hội nhà văn Việt Nam thì viết về ông Chu Lai như sau: “*Năm 1963 học hết phổ thông, Chu Lai nhập ngũ, là học viên trường nghệ thuật quân đội, sau về đoàn kịch tổng cục chính trị. Năm 1965 ông xin đi chiến trường, được cử về đại học quân y. Học dở dang, năm 1967 ông lại xin đi chiến đấu ở chiến trường miền đông Nam bộ, bắt đầu ở bộ binh chủ lực, sau đó là chiến sĩ rồi đại đội trưởng đặc công địa phương vùng ven Sài Gòn...*”. Trang này cũng ghi rõ trình độ học vấn của ông Chu Lai là: “*Tốt nghiệp khóa 1 trường viết văn Nguyễn Du*”.

Cá nhân tôi rất phục tài “trí trá” của những người cộng sản. Cái lưỡi cộng sản lúc nói thế này lúc nói thế khác dù chỉ là một đối tượng để cập đến. Để giới thiệu “mưa đỏ” thì viết “*Chu Lai nhập ngũ năm 1966*”. Đoạn do hội nhà văn lại viết: “*Năm 1963 học hết phổ thông, Chu Lai nhập ngũ*”. Điều này có nghĩa là ông Chu Lai nhập ngũ vào năm 1963. Chính quyền cộng sản có cả một hệ thống tổ chức hành chánh rất chặt chẽ để kiểm soát lý lịch của từng công dân một. Vậy lý lịch của công dân mang tên Chu Văn Lai thì...ai muốn bịa sao thì bịa...miễn không xâm phạm đến an ninh quốc gia là được...

Chính quyền bắc việt vẫn rêu rao tuyên truyền cho cái gọi là “mặt trận dân tộc giải phóng Miền Nam” là của nhân dân Miền Nam nổi lên “Đánh Mỹ cứu nước”. Ấy thế mà đám đặt bom, gài mìn, nả pháo lại toàn là lính chính quy xuất thân từ Hà Nội, Thái Bình, Hưng Yên, Thanh Hóa, Nghệ An... Và trong cuộc tấn công vào Quảng

Trị mùa hè 1972 thì cả quân đoàn lính chính quy bắc việt tràn qua sông Thạch Hãn với ý đồ nuốt chửng mảnh đất nằm gần giới tuyến của Việt Nam Cộng Hòa. Trong số các đơn vị tham chiến có hai sư đoàn tinh nhuệ 304 và 308, sư đoàn 324B, trung đoàn Triệu Hải (Triệu Phong – Hải Lăng) cùng xe tăng T 54, T55...và cả chục dàn đại pháo cùng sự hiện diện của 150.000 (một trăm năm mươi ngàn) việt cộng thuộc mặt trận giải phóng Miền Nam.

Đọc thêm những tài liệu trong nước thì biết ông Chu Lai đã đi hết trại viết này đến trại viết khác để trở thành một thợ viết thuộc loại “con yêu của đảng” và ông là người viết theo đơn đặt hàng của tổng-cục-chính-trị nhiều nhất trong số những thợ viết khác như Bảo Ninh, Bùi Tín, Dương Thu Hương (lúc chưa ra khỏi Thiên Đường Mù). Ông ta đã viết gần ba mươi tác phẩm gồm tiểu thuyết, truyện ngắn, kịch, truyện phim...kể cả truyện thiếu nhi...Tiểu thuyết “mưa đỏ” xuất bản năm 2016 và được giải thưởng của hội nhà văn Việt Nam. Mưa đỏ đã được đưa lên sân khấu kịch và hát chèo. Thừa thắng xông lên “mưa đỏ” đã được dựng thành phim do đạo diễn tên Đặng Thái Huyền thực hiện dưới cái nhãn của “điện ảnh quân đội nhân dân”. Thực ra là không phải “thừa thắng xông lên” mà vì mưa đỏ khi đưa lên sân khấu, mỗi buổi trình diễn chỉ có vài ma đi xem, hơn nữa phong cách trình diễn của đám nghệ sĩ nhân dân là phong cách của các tài danh trong các đoàn văn công thời chiến trong các chiến khu nên chẳng ai đoái hoài đến xem. Từ sau tháng tư – 1975 tại Miền Nam Việt Nam tràn ngập những phim trắng đen do các anh chị văn công Hà Nội đóng nói về các trận chiến khắp nơi với nội dung lúc nào cũng “*Ta thắng địch thua...ta nhân đạo địch ác ôn...*”.

Điệp khúc TTĐT và TNĐĐAO” khiến cả dân Miền Nam nôn mửa đến nỗi có một thời gian kéo dài vài năm những phim loại trên đồng loạt chiếu tại các rạp ở Miền Nam mà người đi xem không phải mua vé vào cửa. Có lẽ các loa phường ở đầu đường cuối chợ mở hết công suất để quảng cáo nên “mưa đỏ” có nhiều người không hiểu “mô tê ắt giáp” kéo nhau đi xem “cho biết” và phim đã đem lại một số tiền lớn. Hiện tại giới chủ quản điện ảnh Việt Nam và cả bộ văn hóa thông tin đang ôm nhau nháy cờn tự sướng và hăm he là sẽ đưa “mưa đỏ” sang Hoa Kỳ để đoạt giải Oscar vào tháng 3 – 2026. Ôi giờ ơi! Nghe hãi quá!...

Mưa đỏ dài 124 phút là một phim “*lịch sử, liveaction, chiến tranh*” như lời giới thiệu của điện ảnh quân đội nhân dân với nội dung: “*Mùa hè 1972 khi quân giải phóng Miền Nam giành quyền kiểm soát Quảng Trị. Trước nguy cơ thất bại, Mỹ và Việt Nam Cộng Hòa mở chiến dịch phản công dữ dội nhằm giành lại thành cổ...*”.

Đúng là phim thuộc loại “*chiến tranh*” vì có bom nổ đạn rơi, có người chết có đổ máu như hằng hà sa số những cuộc chiến đã diễn ra trên quả địa cầu từ ngàn xưa đến nay. Phim thuộc loại “*liveaction*” cũng không sai vì có đánh đấm, xả súng vào nhau và còn có màn đấu tay đôi của hai người lính của hai miền (cho giống phim action Mỹ!)... Nhưng nói mưa đỏ là phim lịch sử thì phải xét lại hoàn toàn. **Một:** Thực tế lịch sử Quảng Trị là tỉnh địa đầu của Miền Nam Miền Nam, gần vĩ tuyến 17 dưới quyền quản lý của nhà cầm quyền Miền Nam thì hà có gì mà “*Mỹ và Việt Nam Cộng Hòa phải giành lại ...*” Chính quân bắc việt tràn vào xâm lăng chiếm đất nên quân đội Việt Nam Cộng Hòa mới đánh bật chúng ra để chiếm lại Quảng Trị, trong đó có cổ thành. **Hai:** Quân bắc việt dùng chiến thuật “biển người” tràn qua sông Thạch Hãn rồi ồ ạt tấn công Quảng Trị. Trước khi tấn công quân bắc việt đã nã 10,000 (mười ngàn) quả đại bác 130 ly khiến dân chúng tại đây phải bỏ chạy về phương Nam để lại thành phố trống không, quân bắc việt mới tràn vào. Đây là một cuộc tấn công do tổng quân ủy bắc việt khởi xướng dưới cái tên “*chiến dịch Nguyễn Huệ*” và sử dụng quân số cấp quân đoàn và hoàn toàn theo lối chiến tranh quy ước “tiền pháo hậu xung” để tràn vào điểm muốn chiếm. Trong phim nói rằng dân cổ thành Quảng Trị chiến đấu để giữ thành giữ đất. Dân Quảng Trị sở hữu mọi thứ nơi họ đang ở một cách bình yên thì hà có gì họ lại đánh nhau với lính Việt Nam Cộng Hòa để giữ đất giữ nhà! Người dân Quảng Trị lãnh mười ngàn trái đạn 130 ly nên đã cao bay xa chạy về hướng Nam, lấy đâu ra dân cầm súng đứng lên giữ thành. Xảo trá và nguy tạo đến thế là cùng! **Ba:** Năm 1970 là năm Mỹ thực hiện chương trình “*Việt Nam Hóa Chiến Tranh*” nghĩa là Mỹ không còn tham dự vào bất cứ trận đánh nào tại Miền Nam và Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đảm nhận hoàn toàn công cuộc chiến đấu để diệt cộng sản. Những người cầm đầu ở bắc bộ phủ hẳn phải biết những biến cố chính trị lẫn quân sự đang diễn ra để làm những điểm tựa trong hội đàm ở Ba Lê thì hà có gì một cuốn phim do “điện ảnh quân đội Nhân dân” lại không biết mà để cho Mỹ đánh nhau với quân bắc việt vào mùa hè 1972? Cộng sản Việt Nam rất giỏi về bộ môn xuyên tạc lịch sử không những ở thế kỷ 20 mà xuyên tạc cả chiều dài lịch sử Việt Nam. Mới đây khi bu lại để mừng cái gọi là ‘80 Năm thành lập nước’ chúng đã

treo giẻ khắp hang cùng ngõ hẻm có ghi những chữ “Mừng Tổ Quốc 80 Năm”. “Ngu” là một trong những tính chất ưu việt của người cộng sản như tôi đã viết ở đoạn đầu. Nhưng “ngu” không phải là một cái tội. Ở đây cộng sản không ngu khi đồng hóa chữ Nước và chữ Tổ Quốc. Trí trá, xảo quyệt, lộng ngôn, bịp bợm... là bản chất của những người cộng sản là như thế!

Những kẻ làm phim của Hà Nội đặc ý nhất có lẽ là đoạn lính Việt Nam Cộng Hòa bắt một tên giặc và thiêu sống. Đã một phần tư của thế kỷ 21 mà cộng sản còn sử dụng loại hình tuyên truyền ấu trĩ như thế thì chắc chắn bọn trẻ con đeo khăn quàng đỏ và đám trẻ mầm non, mẫu giáo sẽ tin 100%. Tôi dám chắc chính cả những người cs cũng không tin vào tính hồ đồ, xảo quyệt của những kẻ viết truyện và làm phim. Chẳng thế mà ông Trịnh Hòa Bình, người đã tham dự vào cuộc xâm lăng thất bại năm 1972 nói *“chuyện lính Việt Nam Cộng Hòa thiêu sống tù binh là chuyện hoàn toàn không có”*. Tác giả Chu Lai, đạo diễn Đặng Thái Huyền và tổng cục chính trị (điện ảnh quân đội nhân dân) lẽ nào chưa bao giờ nghe nói đến *“Quy ước quốc tế về tù binh” ký ngày 12 tháng 8 năm 1949 tại Genève về việc cam kết bảo vệ tù binh khỏi những điều kiện ngặt nghèo khi giam giữ, tập trung, được chăm sóc, chữa bệnh...* hay sao? Quân đội Việt Nam Cộng Hòa tôn trọng và thi hành quy ước nói trên bằng những huấn lệnh rõ ràng. Chiến sĩ VNCH khi bắt được tù binh, họ không có quyền giam giữ mà phải giao cho bộ phận quản lý tù binh để nơi này thăm vấn và làm những thủ tục cần thiết khác. Nói rằng lính VNCH thiêu sống tù binh là chuyện hoàn toàn bịa đặt của những kẻ miệng rêu rao “hòa hợp hòa giải” mà vẫn tiếp tục tuyên truyền xảo trá để gây thêm hận thù. Sau 1975 dân Miền Nam đã phải xem những phim do cộng sản bắc việt thực hiện với nội dung chẳng khác với mưa đỏ là mấy, chẳng hạn như phim *“Vĩ tuyến 17. Ngày và Đêm”* sản xuất năm 1972 cũng có cảnh lính Miền Nam thiêu sống một tên bí thư cộng sản nằm vùng. Mưa đỏ là bốn - cũ - soạn - lại. Mưa đỏ là bình - mới - rượu - cũ không hơn không kém. Nền văn hóa nghệ thuật của Việt Nam xã nghĩa chỉ có chừng ấy thôi sao? Chế tạo được con ốc vít đã hô hoán là đã *“vượt ra biển lớn”*, vậy văn hóa nghệ thuật đã *“vượt ra biển lớn”* chưa hay vẫn còn ở trong ao lầy nước đọng?

Tôi không phản đối những người viết truyện đưa phần hư cấu vào truyện của mình. Không hư cấu thì không thành truyện. Nhưng hư cấu trở thành sự ngụy tạo trơ trẽn, bôi bác lịch sử thì lại thuộc vào phạm trù của nhân cách. Nhà văn quân đội Chu Lai, đạo diễn Đặng Thái Huyền và cả một đồng nhân sự trong tổng cục chính trị cần phải

soi gương để nhìn cho rõ bản mặt thật của mình, nhìn lại nhân cách làm người của mình.

Mưa đỏ tức là mưa máu. Loại mưa này đã xối lên đầu dân Miền Bắc từ ngày có đảng có bác và mưa máu cũng đã dội xuống đầu nhân dân Miền Nam từ ngày 30 tháng tư 1975 đến nay. Máu trong “mưa đỏ” là biểu tượng của chủ nghĩa “sát nhân” một thứ chủ nghĩa đã sát hại trên một trăm triệu người trên toàn thế giới. Những người cộng sản thích màu đỏ của máu, ca ngợi màu đỏ của máu và họ đã “*phanh thây uống máu quân thù...*” như lời trong bài quốc ca của nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa việt nam”.

Nhà văn Chu Lai, đạo diễn Đặng Thái Huyền và những nhân vật của tổng cục chính trị đã uống máu ròng rã hơn nửa thế kỷ trước. Giờ bước sang thế kỷ 21 thì các ông lại mưa máu để một trăm triệu dân phải ngửi mùi tanh hôi. Cổ nhân nói: “Ngậm máu phun người”. Các ông nghĩ sao?

Phong Châu

Tháng 10 - 2025